

[Bertel Dahlgaard.]

den, ved man jo ikke rigtigt, hvor faste de principper er, som en principfast minister handler efter.

Den højtærede minister omtalte pristalsproblemet med henblik på de kommende indirekte afgifter. Spørgsmålet berører for så vidt ikke de forslag, der her foreligger, men også her vil jeg gerne høre nærmere om de synspunkter, regeringen har. Under finanslovdebatten foreslog den højtærede nuværende statsminister som venstres ordfører, at man ved lønudmåling skulle gå over fra anvendelse af det nuværende pristal til anvendelse af et velstandstal baseret på den varemængde, produktion og handel giver. Jeg kan huske, at jeg tænkte, da den nuværende statsminister udtalte dette, at konsekvenserne af dette forslag havde han vist ikke haft tid til at tænke rigtigt igennem. Nu forklarede finansministeren forleden, at han havde bedt statistisk departement undersøge, hvorvidt en beregning af et sådant velstandstal kan foretages på tilstrækkelig solidt grundlag, og så fjøede ministeren til, at hvis man gennem et sådant velstandstal kunne få en vis vejledning til belysning af de økonomiske realiteter, kunne det på mange måder være nyttigt. Jeg ved ikke, om jeg må forstå denne udtalelse som en høflig afvikling af statsministerens tanke — må man vel kalde det — fra finanslovforhandlingen. Her er ikke i finansministerens udtalelse tale om at anvende et sådant velstandstal i stedet for det nuværende pristal, nej, der er kun tale om eventuelt at bruge velstandstallet til belysning af visse forhold, som vi iverigt har materialet til i forvejen i nationalbudgettet. Men for klarhedens skyld vil jeg altså gerne spørge, om denne tanke at erstatte pristallet med et velstandstal er opgivet.

Ministeren sagde, at kommende forbrugs-skatte ikke skulle indregnes i pristallet, og så spørger jeg: Hvilke foranstaltninger har ministeren så tænkt sig til sikring af, at andre samfundslag ikke opnår ekstra gevinster, der mere end dækker de nye skatter? Det sikres jo ikke ved en smule merindkomstskat på grundlag af den tid, der er gået, og som iverigt rammer mennesker i flæng.

Der har jo i dag været ført en diskussion om landbrugets indtægtsforhold. Jeg for mit vedkommende skal ikke uddybe denne

diskussion, men vil dog sige, at jeg finder forpagter Rønholts artikel i „Berlingske Tidende“ mindre velbetænkt både udadtil og indadtil, når han generaliserer sine betragtninger som udtryk for hele landbruget. Landbrugets driftsresultater i den kommende tid ser noget anderledes ud set fra et husmandsbrug eller andre mindre brug end set fra Tybjerggaard. Men det er rigtigt, at forholdenes udvikling det sidste år har givet det store og større landbrug meget store indtægter, og forpagteren har sikkert ret i, at der her foreligger forhold, som må tages under nærmere overvejelse i det kommende udvalg, så at en rimelig ligelighed i vilkår også på dette område tilstræbes.

Det er jo meget vigtige problemer, det her drejer sig om, fordi de berører det ømtålige spørgsmål om ligelighed mellem samfundsklasserne. Jeg spørger den højtærede finansminister: Kan udbytter og priser være frie i en ekstraordinær tid og eventuelt forårsage inflation, medens man sætter spærre-bom andetsteds?

Det radikale venstre vil gerne helt sagligt drøfte disse spørgsmål under de kommende forhandlinger. Men der må skabes ligelighed i behandlingen af de forskellige samfundsklasser.

Viggo Starcke: Retsforbundet erklærede for kort tid siden, at hvis der skulle dannes en regering af venstre og konservative og en sådan regering ville føre en liberaliseringspolitik, kunne man fra retsforbundets side ikke unddrage en sådan regering sin støtte. Samtidig udtalte vi, at vi ville afvente og se, om en sådan regering ville føre en sådan politik. Vi vil lykønske den nye regering til den opgave, den har fået, og samtidig vil vi gerne erkende de store vanskeligheder, denne regering er stillet overfor ved at overtage de forhold, som den tidligere regering har afleveret. Vi vil også erkende alvoren i de problemer, som landet står overfor. Men når vi ser på de fire lovforslag, som den højtærede finansminister har stillet rigsdagen overfor, må vi beklage, at vi synes, at regeringen angriber problemet fra en forkert side; vi mener ikke, man er i stand til at redde Danmarks økonomi ved at ødelægge den danske befolknings økonomi. Den økonomiske situation, som ligger